

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/60/2016
Identifikačné číslo spisu:	4414010225
Dátum vydania rozhodnutia:	13.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:4414010225.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného Mgr. P. Z. a spol. pre zločin krádeže spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 13. októbra 2016 v Bratislave dovolanie obvinených Mgr. P. Z. a A.C., podané prostredníctvom obhajkyne JUDr. Jany Kocandovej, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 21. januára 2016, sp. zn. 4To/108/2015, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinených Mgr. P. Z. a A.C. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Nové Zámky rozsudkom zo 17. septembra 2015, sp. zn. 3T/55/2014, uznal obvinených Mgr. P. Z. a A.C. za vinných zo zločinu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode ako zamestnanci Železníc SR dňa 22. decembra 2011 v čase od 10.14 hod. do 10.51 hod. bez vedomia a súhlasu vlastníka odviezli z objektu Mechanizačno-dopravného strediska na Wolkerovej ulici 2/A v Nových Zámkoch, presne neurčené množstvo dební s obsahom železničného, drobného zvrškového materiálu o váhe 5000 kg tak, že obžalovaný A.C. zabezpečil nákladné motorové vozidlo značky MAN evidenčného čísla Y., na ktoré vozidlo bol tento materiál naložený a následne odvezený do priestorov firmy Liquid Recycling, s.r.o. na Viničnej ulici 23 v Nových Zámkoch, ktorá sa zaoberá výkupom železného šrotu a farebných kovov, pričom utŕžené peniaze vo výške 1000 Eur si rozdelili na polovicu a takýmto konaním spôsobili Železničiam SR, Klemensova 8, 813 61 Bratislava, IČO: 31 364 501 škodu minimálne vo výške 12 923,59 Eur.

Okresný súd za to obom obvineným uložil podľa § 212 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 37 písm. e/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov, výkon ktorého im súd podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil so skúšobnou dobou v trvaní 28 (dvadsaťosem) mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd oboch obvinených zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej spoločnosti Železnice SR škodu vo

výške 12 923,59 Eur. So zvyškom nároku na náhradu škody odkázal poškodenú spoločnosť podľa § 288 ods. 2 Tr. por. na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podali obvinení Mgr. P. Z. a A.C. odvolania, ktoré Krajský súd v Nitre uznesením z 21. januára 2016, sp. zn. 4To/108/2015 podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti rozhodnutiu podali obvinení Mgr. P. Z. a A.C., prostredníctvom zvolenej obhajkyne JUDr. Jany Kocandovej, spoločné dovolanie, ktoré opreli o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por., teda s odôvodnením, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané súdom zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, ako aj z dôvodov uvedených v § 374 Tr. por.

V dovolaní uviedli, že sa necítia byť vinní z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a zo spôsobenia väčšej škody vo výške 12 923,59 Eur, to znamená vo výške stanovenej znaleckým posudkom. Odcudzili šrotový materiál, ktorý bol vykúpený za 1 000 Eur, preto je spôsobená škoda len v tejto výške. Ďalej poukázali na nedostatočnú identifikáciu obsahu jednotlivých debničiek, vlastnú fotodokumentáciu o stave zvyšných dvoch neodvezených debničiek a svedecké výpovede, z ktorých je pravdepodobné, že odcudzený materiál nepochádzal z rekonštrukcie železničnej stanice Dvory nad Žitavou. V konaní nebola ustálená osoba skutočného vlastníka veci. Nebol zákonným spôsobom skúmaný následok a výška spôsobenej škody. Chýbalo naplnenie objektívnej stránky trestného činu, totožnosť skutku a následku. V obžalobe absentovali iné skutočnosti, ktoré by zabráňovali zameneniu skutku s iným. Podľa obvinených sú oba rozsudky nepreskúmateľné, pretože súdy nedostatočne zistili skutkový stav a nevyrovnali sa s ich obhajobou. Boli porušené ich práva na obhajobu, keď im nebola doručená obžaloba, znalecký posudok a jeho doplnenie, znalec si sám zabezpečoval materiál na vypracovanie posudku a bol zamietnutý návrh obvinených na pribratie kvalítara k otázke použiteľnosti zvrškového materiálu. Znalecký posudok nemohol byť dôkazným prostriedkom, pretože znalec doplnil znalecký posudok len prípisom a vychádzal z teoretických a hypotetických východísk. Keďže boli pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, mal byť pribratý iný znalec.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinení namietli, že ich konanie napĺňalo skutkovú podstatu trestného činu zatajenia veci podľa § 236 ods. 1 Tr. zák., prípadne trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák., preto nemali byť odsúdení podľa prísnejšej právnej kvalifikácie. Zmena právnej kvalifikácie nebola súdmi nižšieho stupňa pripustená. V konaní boli porušené aj ustanovenia občianskeho práva o vlastníckom práve a zodpovednosti za škodu. Rozhodnutia súdov boli založené na dôkazoch nepoužiteľných pre trestné konanie (znalecký posudok, nevykonanie dôkazov - faktúra č. 2274 o stavebných prácach a protokoly o odovzdaní prác), čím došlo aj k porušeniu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Dovolaciemu súdu navrhli preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozhodnutiu predchádzalo a vysloviť porušenie zákona v neprospech obvinených, zrušiť obe rozhodnutia a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

Dovolanie obvinených bolo doručené na vyjadrenie ostatným procesným stranám, ktoré svoje zákonné právo využili.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Zámky v rozsiahlom vyjadrení uviedla, že výška škody bola zistená zákonným spôsobom, pri rozhodovaní súdy vychádzali z minimálnej výšky škody, ktorá bola určená na základe znaleckého posudku, jeho doplnenia a výpovede znalca na hlavnom pojednávaní. Vlastníkom predmetných vecí bola poškodená spoločnosť, ktorá si riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody. Obvinení boli zaviazaní len na náhradu škody, ktorá bola v konaní objektívne preukázaná, pričom v konaní pred súdom prvého stupňa nenamietali jej výšku, ani znalca a doplnený znalecký posudok. V súvislosti s nedoručením znaleckého posudku z prípravného konania poukázala na skutočnosť, že v čase vypracovania znaleckého posudku nemali obvinení procesné postavenie

obvinených, pretože obvinenie im bolo vznesené až 22. mája 2013. Znalecký posudok bol riadne písomne doplnený, pričom znalec v ňom určil minimálnu najnižšiu spôsobenú škodu. Obvinení nežiadali ďalšie doplnenie znaleckého posudku, ani výsluch znalca. Priamy návrh na doplnenie dokazovania nemali, len dali súdu na zváženie vypočutie kvalitéra k možnosti použitia materiálu na rekonštrukciu železničných tratí. Podľa prokurátorky sa súd prvého stupňa dostatočne zaoberal vykonanými dôkazmi, v konaní bola preukázaná objektívna stránka, totožnosť skutku a totožnosť následku. Chýbajúce právne úvahy prokurátora v obžalobe nemali vplyv na zákonnosť a dôvodnosť rozhodnutia. Obžaloba bola obvineným riadne doručená, o doručenie znaleckého posudku a jeho doplnenia nepožiadali, pričom mali možnosť nahliadnuť do spisu. Obvinenými uvádzané nesporné skutkové zistenia nezakladajú dôvod na iné právne posúdenie skutku. Prokurátorka preto dovolaciemu súdu navrhla dovolanie obvinených podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Poškodená spoločnosť sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnila so závermi súdov nižšieho stupňa a dovolanie obvinených považovala za nedôvodné.

Obe vyjadrenia boli 14. júna 2016 zaslané ostatným procesným stranám.

Najvyšší súd ako súd dovolací skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné, a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Nitre ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvinenými Mgr. P. Z. a A.C. prostredníctvom obhajkyne, teda osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/, § 373 Tr. por., na Okresnom súde Nové Zámky, t.j. na mieste predpokladanom v ustanovení § 370 Tr. por., a v zákonnej 3-ročnej lehote. Dovolanie obvinených však nie je dôvodné.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Obvinení v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. namietli nedoručenie obžaloby a znaleckého posudku, ako aj nevykonanie navrhnutých dôkazov.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého

obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie cit. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

V predmetnej trestnej veci neboli dané dôvody povinnej obhajoby v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Tr. por., pričom obvinení si 26. júla 2012 a následne 22. mája 2013 (z dôvodu skôr zrušeného uznesenia o vznesení obvinenia) zvolili za obhajcu JUDr. Roberta Siváka. Obhajca pristupoval k obhajobe obvinených aktívne, zúčastňoval sa úkonov v prípravnom konaní a hlavných pojednávaní, podával návrhy, teda dohliadal na uplatňovanie ich práv. Orgány činné v trestnom konaní a súdy v tomto smere poskytli adekvátny priestor na realizáciu práva obvinených na obhajobu a tento priestor bol zo strany obhajoby využitý. V tomto smere dovolací súd pochybenia nezistil.

Pokiaľ ide o obvinenými namietané nevykonanie dôkazov, takúto námietku nemožno úspešne podať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú.

Súd prvého stupňa podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať dôkaz spočívajúci vo výsluchu kvalítára. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na samotné vyjadrenie obhajcu obvinených, ktorý na hlavnom pojednávaní konanom 17. septembra 2015 uviedol, že „priamy návrh na doplnenie dokazovania nemáme, avšak dávam na zváženie súdu, vypočúť nejakého kvalítára, ktorý by sa vedel vyjadriť k tomu, či je možné materiál, ktorý bol v takomto stave ďalej použiť na rekonštrukciu železničných tratí“ (č. l. 898). Iné návrhy na vykonanie dokazovania neboli súdom predložené.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené odmietnutie dôkazných návrhov obvinených teda nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Pokiaľ ide o nedoručenie znaleckého posudku, jeho doplnenia a obžaloby, ani tieto námietky nie sú dôvodné.

Výetrovateľka Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nové Zámky, Odbor kriminálnej polície, Oddelenie všeobecnej kriminality, uznesením z 10. mája 2012, ČVS: ORP-462/OVK-NZ-2012 začala trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 5 písm. a/ Tr. zák. Obvineným bolo obvinenie vznesené najprv 26. júla 2012, zrušené prokurátorkou Okresnej prokuratúry Nové Zámky

uznesením z 5. apríla 2013, č. k. 2 Pv 411/12-14, a opätovne vznesené 22. mája 2013. Uznesením z 12. októbra 2012 vyšetrovateľka pribrala do konania Ing. Miloslava Mičáka ako znalca z odboru Doprava železničná, odvetvie Technický stav zvršku, ktorý 15. novembra 2012 znalecký posudok vypracoval.

Z uvedeného vyplýva, že znalec bol pribratý a znalecký posudok vyhotovený v čase, keď sa proti dovolateľom viedlo trestné stíhanie v postavení obvinených. Uznesenie o pribratí znalca a znalecký posudok preto mali byť doručované aj obvineným a ich obhajcovi. Pochybenie orgánov činných v trestnom konaní však nemá intenzitu porušenia práva na obhajobu zásadným spôsobom, keďže obvinení mali možnosť sa so znaleckým posudkom oboznámiť už v prípravnom konaní, a to najneskôr pri preštudovaní spisu (obhajca obvinených po preštudovaní celého vyšetrovacieho spisu nemal námietky ani návrhy na doplnenie dokazovania, dal na zváženie iba zmenu právnej kvalifikácie) a znalecký posudok bol prečítaný aj na hlavnom pojednávaní konanom 17. septembra 2015, pričom obvinení sa k nemu nevyjadrili. Rovnako doplnenie znaleckého posudku nebolo doručované žiadnej procesnej strane, ale prečítané na hlavnom pojednávaní. Obvinení sa k doplneniu znaleckého posudku nevyjadrili a jeho zákonnosť nenamietli. Túto argumentáciu uplatnili až v dovolacom konaní, čo je v rozpore s § 371 ods. 4 veta prvá Tr. por. Odvolanie obvinených smerovalo len proti výpočtu výšky škody v znaleckom posudku a v jeho doplnku napriek tomu, že obhajca obvinených v záverečnej reči uviedol, že rešpektujú škodu vyčíslenú v dodatku k znaleckému posudku. Nakoľko obvineným boli známe okolnosti vyhotovenia znaleckého posudku už v prípravnom konaní a jeho nezákonnosť nenamietali najneskôr v odvolacom konaní, v dovolacom konaní nemohli uplatniť v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. porušenie práva na obhajobu z dôvodu nedoručenia znaleckého posudku a jeho doplnenia.

V rozpore so skutočnosťou je tiež tvrdenie obvinených o nedoručení obžaloby. Obžaloba bola doručovaná obom obvineným spolu s termínom hlavného pojednávania a výzvou na podanie návrhov na vykonanie dôkazov podľa § 240 ods. 3, ods. 4 Tr. por. (č. l. 605). Obvinený Mgr. P. Z. prevzal zásielku 10. júla 2014 a obvinený A.C. 11. júla 2014.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. teda naplnený nebol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. obvinení namietli založenie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa na dôkazoch, neaplikovateľných pre trestné konanie, a to pre nepoužiteľnosť znaleckého posudku, nevykonanie dôkazov - faktúra o stavebných prácach, protokoly o odovzdaní prác, nečítanie listu znalca sudcovi o nemožnosti zistenia škody. V tejto súvislosti dovolací súd odkazuje na vyššie uvedenú argumentáciu o nemožnosti podania námietok až v dovolacom konaní. Ostatné námietky obvinených smerujú k rozsahu dokazovania a posúdenia dôkazov podľa ich predstáv, čo však nielen nespadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. nebol daný.

Obvinení v dovolaní uplatnili aj dôvod dovolania podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný

konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Obvinení okrem skutkových okolností namietali nenaplnenie skutkovej podstaty zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., ale spáchania trestného činu zatajenia veci podľa § 236 ods. 1 Tr. zák., prípadne trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. sa krádeže dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu.

V zmysle ustanovenia § 212 ods. 3 písm. a/ Tr. zák. sa odňatím slobody na šesť mesiac až tri roky potrestá páchatel, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním väčšiu škodu.

Objektom trestného činu je vlastníctvo veci, jej držba a dispozícia s vecou. Uvedeného trestného činu sa môže dopustiť ktokoľvek (všeobecný subjekt). Objektívna stránka spočíva v zmocnení a prisvojení si cudzej veci, čím páchatel spôsobí inej osobe malú škodu. Prisvojením sa rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka alebo oprávneného držiteľa bez ich súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou. Škodou podľa § 124 ods. 1 veta prvá Tr. zák. je ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škoda predstavuje obligatórny znak trestného činu krádeže podľa odseku 1. V prípade spôsobenia väčšej škody, t. j. najmenej 2 660 Eur sa páchatel dopustí trestného činu krádeže podľa odseku 3 ako kvalifikovanej skutkovej podstaty. Z hľadiska subjektívnej stránky Trestný zákon vyžaduje úmyselné konanie smerujúce k zmocneniu a privlastneniu si veci natrvalo. Páchatel sa však nestáva vlastníkom veci.

V zmysle ustanovenia § 236 ods. 1 Tr. zák. sa zatajenia veci dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec malej hodnoty, ktorá sa dostala do jeho moci nálezom, omylom alebo inak bez privolenia oprávnenej osoby.

Trestný čin zatajenia veci má totožný objekt, subjekt a subjektívnu stránku ako trestný čin krádeže podľa odseku 1. Rozdiel spočíva v objektívnej stránke, ktorú predstavuje neoprávnené prisvojenie si cudzej veci, ktorá sa dostala do moci páchatel'a nálezom, omylom alebo inak bez privolenia inej osoby. Nájdenu vecou je vec stratená, zabudnutá alebo ponechaná. Omylom sa môže dostať do moci páchatel'a napr. poštou a bez privolenia oprávnenej osoby napr. priplavením vodou.

Obvinení Mgr. P. Z. a A.C. dali odviezť debny s drobným zvrškovým materiálom o hmotnosti 5 000 kg, ktorého neboli vlastníckmi. Napriek tomu, že obvinení spochybňovali vlastnícke právo poškodenej spoločnosti, pretože počas dlhého obdobia nevykonávala inventarizáciu na veciach, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že materiál patril Železniciam Slovenskej republiky. Debny boli privezené do Mechanizačného dopravného strediska Nové Zámky za účelom rekonštrukcie výhybiek v Dvoroch nad Žitavou a boli pod správou traťového obvodu. Odcudzený materiál bol do priestorov Mechanizačného dopravného strediska dovezený za účelom dočasného odloženia, o čom vedela väčšina zamestnancov (aj obvinení), preto ho nebolo možné považovať za zabudnutý alebo ponechaný. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru, podľa ktorej „ide o krádež, nie o zatajenie nálezu, pokiaľ si privlastnil páchatel vec vnútri ohradeného obvodu, ktorý patrí poškodenému“ (R 380/1921) a „kto si prisvojí cudziu vec aj napriek tomu, že mu je známa osoba, ktorej vec patrí a ktorá má stratenú vec ešte v dosahu, dopúšťa sa trestného činu krádeže a nie trestného činu zatajenia vecí“ (R 9/1955). Obvinení predajom materiálu spoločnosti Liquid Recycling, s.r.o., ktorá zabezpečila likvidáciu odkúpených vecí, teda spôsobili poškodenej spoločnosti škodu, ktorú s ohľadom na zničenie zvrškového materiálu nebolo možné napraviť.

Taktiež nemožno prisvedčiť tvrdeniu obvinených, že svojim konaním spôsobili škodu len vo výške 1 000 Eur, pretože spôsobenou škodou sa rozumie celá skutočná hodnota odcudzenej veci. Výkupná hodnota zvrškového materiálu predaného ako železný šrot nemá vplyv na reálnu výšku straty, ktorá poškodenej spoločnosti vznikla. Súd nižšieho stupňa preto postupoval správne, keď pri ustálení výšky škody vychádzali zo znaleckého posudku a jeho dodatku, v ktorom znalec určil najnižšiu hodnotu materiálu na 12 923,59 Eur.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nebol daný.

Najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por., a preto dovolanie obvinených Mgr. P. Z. a A.C. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.